

Імёны

Лідзія ЗАБЛОЦКАЯ:

«Ніколі не забуду эмоцыі ад «Еўрабачання»

Шэсць гадоў таму яна з песняй «Анэлы дэбра» заняла трэцяе месца на дзіцячым «Еўрабачанні» ў Эрване. Тады ёй было ўсяго 13, і, як сама прызнаецца, яна марыла назаўсёды звязаць сваё жыццё з музыкай. Пра творчыя праекты, «зорную хваробу» і тое, чаму ў якасці прафесіі выбрала... журналістыку, Лідзія расказала «Чырвоны. Чырвоная змене».

— Як атрымалася, што ты вырашыла паступаць вучыцца на журналіста?

— Зараз я на трэцім курсе, але аб гэтай прафесіі задумалася яшчэ ў школе, у восьмым класе, якраз падчас «Еўрабачання». У мяне тады было шмат інтэрв'ю, і я падумала, што гэта вельмі цікава: пастаянна мець стасункі з новымі людзьмі, ездзіць на рэпартажы, даведвацца інфармацыю раней за іншых і потым даносіць яе да чытачоў або слухачоў.

— Ці былі ў цябе нейкія матэрыялы на момант паступлення?

— На творчы экзамен я прыйшла з вялікай папкай журналісцкіх работ. У 11 класе мяне ўзялі на стажыроўку на тэлебачанне. Таксама пісала ў газеты. Дарэчы, у «Чырвоны. Чырвоная змене» апублікавалі адзін з маіх на той момант самых сур'ёзных артыкулаў — аб пракрастынацыі. Памятаю, было шмат выпраўленняў (смяецца).

— Якімі творчымі праектамі займаешся?

— Цяпер я старшыня творчага саюза БДУ. Мы ладзім розныя канцэрты, творчыя акцыі. Вось, напрыклад, распрацавалі праект «Універсітэцкі паэтычны форум», дзе ўдзельнічаюць студэнты розных мінскіх ВНУ. Праводзім фестываль першакурснікаў «YFM. #тынаволне», дзе трэба праходзіць этапы з выпрабаваннямі і творча праяўляць сябе. Майстар-класы, мерапрыемствы для забаваў і развіцця — гэта тое, дзе я набіраюся натхнення і аддаю частку сябе ўніверсітэту.

— А што з музыкай: ці выступаеш зараз дзе-небудзь?

— Калі гляджу якія-небудзь музычныя праекты або шоу, то як быццам бы чую голас той маленькай Ліды, якой я калісьці была. Яна кажа мне: «Паспрабуй! Гэта ж была твая мара!» Адзін час нават мае сябры казалі, што перастануць са мной размаўляць, калі я не пайду на кастынг шоу-праекта «Голас».

Канцэрты БДУ і рэспубліканскія канцэрты, на якія мяне запрашаюць, — гэта добра. Але каб ісці і спрабаваць сябе ў сапраўды сур'ёзных праектах, патрэбен добры аўтарскі матэрыял. Так, я пішу музыку, але для моцнай песні неабходны такія ж словы. І толькі тады я, магчыма, зраблю тое, што калісьці, у 13 гадоў, здолела са сваім выкладчыкам напярэдадні «Еўрабачання». Але, напрыклад, мае бацькі ўпэўнены: калі я вызначылася з прафесіяй, значыць, і развівацца павінна як журналіст.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Жыццё ў сеціве

ІНТЭРНЭТ-ІМІДЖ ПЕДАГОГА,

або Як не нарабіць памылак у віртуальнай прасторы?

Ці варта педагогам ствараць акаўнты ў сацыяльных сетках? Якім павінен быць профіль настаўніка: закрытым ці адкрытым? Што можна публікаваць на сваёй старонцы, а што не? Ці трэба дадаваць вучняў у «сябры»? Што можа дазволіць сабе настаўнік у камунікацыі са сваімі выхаванцамі ў інтэрнэце? Адказы на гэтыя пытанні шукаюць многія педагогі, у тым ліку і маладыя, якія завялі свае старонкі «УКантакце» яшчэ ў школьныя ці студэнцкія гады. У рамках міжнароднай выстаўкі-форуму «Інфармацыйныя тэхналогіі ў адукацыі» перад беларускімі педагогамі выступіла кандыдат псіхалагічных навук, пазаштатны супрацоўнік расійскага Фонду развіцця інтэрнэт, дацэнт Вікторыя ІЗМАГУРАВА, якая расказала пра «азы» адказных паводзін настаўнікаў у сацыяльных медыя.

АГЕНТЫ ІНФАСАЦЫЯЛІЗАЦЫ

— У прынцыпе існуюць дзве лініі паводзін. Першая, калі педагог цэніць сваю ўнутраную прастору, а таму не выходзіць у сацыяльныя сеткі, або калі ён і мае свой акаўнт, але не дадае вучняў у «сябры». Другая лінія — педагог уключае ў кола інтэрнэт-«сяброў» сваіх выхаванцаў і кантактуе з імі ў сацыяльных сетках. Другая лінія паводзін адназначна больш прыярытэтная, — лічыць спецыяліст, — хоць яна і патрабуе ад педагога высокага ўзроўню інфармацыйнай культуры. Немагчыма забываць, што вы педагог, нават калі вы заходзіце на сваю ўласную старонку, робіце ў інтэрнэце нейкія публікацыі, — вы ўсё роўна застаняцеся педагогам. І так цяпер будзе заўсёды!

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Вікторыя ІЗМАГУРАВА: «Настаўнік заўсёды знаходзіцца «пад прыцэлам».

Пазнаёміцца з прафесіяй

Калі абавязак — дапамагаць

Першымі гэта робяць участковыя інспектары міліцыі

— А вы ведаеце свайго ўчастковага? — пытаецца ў мяне Мікалай ЗЕЛЯНОУСКІ, старшы лейтэнант міліцыі, намеснік начальніка аддзела правапарадку і прафілактыкі міліцыі грамадскай бяспекі УУС адміністрацыі Маскоўскага раёна Мінска. — Не? Відаць, пашанцавала з суседзямі. Бо бываюць дамы, куды нас выклікаюць па некалькі разоў на дзень, каб уціхамірыць буйных грамадзян за сцяной.

Так, «узброіўшыся» фотаапаратам і дыктафонам, карэспандэнт «Чырвоны. Чырвоная Змены» выправілася ў рэйд з участковымі інспектарамі міліцыі, спрабуючы бліжэй пазнаёміцца з гэтай прафесіяй.

***

— Калі ласка, адпусціце нас. Гэта першы раз, мы больш так не будзем, — рыдаючы, амаль хорам просяць тры дзяўчынкі-падлеткі.

— Калі я вас адпусчу сёння, дык заўтра сустрэну ў іншай кампаніі з чым-небудзь мацнейшым па градусе, — кажа Мікалай.

У той вечар 15-гадоваыя прыгажуні ў адным са сталічных двараў «ласаваліся» чатырма літрамі моцнага піва.

— Мы абяцаем, што больш такога не паўторыцца, — не супакойваюцца школьніцы. — А бацькам раскажаце, што мы рабілі?

— Дзяўчаты, не трэба плакаць. Зараз адвядзём вас у апорны пункт, прыедзе інспектар па справах непаўналетніх, і вы яму ўсё растлумачыце, — уступае ў гутарку Ганна МАКАРЭВІЧ, старшы лейтэнант міліцыі, участковы інспектар.

Праваахоўнікі кажуць, што інцыдэнты з дзецьмі і падлеткамі заўсёды вылучаюцца сярод іншых сваёй эмацыянальнасцю. Пры гэтым няважна, пацярпелыя яны або правапарушальнікі.

(Заканчэнне на 7-й стар. «ЧЗ».)